

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De diuino petendo auxilio, & confidentia recuperanda gratia. XXX

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

& per te liberatus. Complaceat tibi Domine, vt eruas me; nam ego pauper, quid agere possum, & quò ibo sine te? Da paciētiam Domine, etiam hac vice. Aduua me Deus meus, & non timebo, quantumcunque grauat' fuero. *Psalm. 39.*

2. Et nunc inter hæc quid dicam? Domine, fiat voluntas tua. Ego bene merui tribulari & grauari: oportet vtique vt sustineā, & vtinam patienter, donec transeat tempesta, & melius fiat. Potens est autem omnipotens manus tua, etiam hanc tentationem à me auferre, & eius impetum mitigare; ne penitus succumbam, quemadmodum & prius sæpius egisti mecum, Deus meus, misericordia mea. Et quanto mihi difficilius, tanto tibi facilius est hæc mutatio dexteræ excelsi. *Matth. 6.* *Psalm. 76.*

CAPVT XXX.

De diuino petendo auxilio, & confidentia recuperanda gratia.

1. **F**lli, ego Dominus cōfortans in die tribulationis. Venias ad me, cum tibi nō fuerit bene. Hoc est quod maximè consolationem impedit caelestem, quia tardiùs te conuertis ad orationem. Nam antequam me intentè roges, multa interim solatia quaris, & recreas te in externis. Ideo quæ fit, vt parum omnia profint; donec aduertas, quia ego sum, qui eruo sperantes in me; nec est extra me valens auxilium, neque vtile consilium, sed neque durable remedium. Sed iam resumpro spiritu post tempestatem, reconualece in luce miserationum mearum; quia propè sum, (dicit Dominus) vt restaurem vniuersa non solùm integrè, sed & abundanter ac cumulatè. *Nahum. 1.* *Matth. 11.*

2. Nunquid mihi quicquam est difficile, aut ero similis dicenti & non facienti? Vbi est fides tua? Sta firmiter & perseueràter. Esto longanimis & vir fortis, veniet tibi consolatio in tempore suo. Expecta me, exspecta; veniam, & curabo te. Tentatio est, quæ te vexat; & formidò vana, quæ te exteret. Quid importat sollicitudo de futuris contingentibus, nisi vt tristitiam super tristitiam habeas? Sufficit diei malitia sua. Vanum est & inutile, de futuris conturbari vel gratulari, quæ fortè nunquam euenient. *Matth. 23.* *Matth. 6.*

3. Sed humanum est, huiusmodi imaginationibus illudi, & parui adhuc animi signum, tam leuiter trahi à suggestionem inimici. Ipse enim nō curat, vtrùm veris an falsis illudat & decipiat; vtrùm presentium amore, aut futurorum formidine prosterнат. Non ergo turbetur cor tuum, neque formidet. Crede in me, & in misericordia mea habeto fiduciam. Quando tu putas te elongatum à me, sæpe sum propinquior. Quando tu æstimas penè totum perditum, tunc sæpe maius merendi instat lucrum. Non est totum *Psalm. 90.*

perditum, quando res accidit in contrarium. Non debes iudicare secundum præsens sentire; nec sic grauitate alicui vndecumque venienti inharere & accipere, tanquam omnis spes sit ablata emergendi.

4. Noli putare te relictum ex toto, quãuis ad tempus tibi miserim aliquam tribulationem, vel etiam optatam subtraxerim consolationem: sic enim transitur ad regnum cælorum. Et hoc sine dubio magis expedit tibi & cæteris seruis meis, vt exercitemini aduersis, quã si cuncta ad libitum haberetis. Ego noui cogitationes absconditas, quia multum expedit pro salute tua, vt interdum sine sapore relinquaris; ne fortè eleueris in bono successu, & tibi ipsi placere velis in eo, quod non es. Quod dedi, auferre possum: & restituere, quum mihi placuerit.

Iacobi 1.

5. Quum dederò, meum est; quum subtraxero, tuum non tuli; quia meum est omne datum bonum, & omne donum perfectum. Si tibi immiserò grauitatem, aut quamlibet contrarietatem, ne indigneris, neque concidat cor tuum; ego citò subleuare, possum & omne onus in gaudium transmutare. Verumtamè iustus sum, & recommendabilis multum, quum sic facio totum. Si rectè facis, & in veritate aspicias, nunquam debes propter aduersa tam deiectè contristari, sed magis gaudere, & gratias agere; imò hoc vnicum reputare gaudium, quòd affligens te doloribus, non parco tibi. Sicut dilexit me Pater, & ego vos diligo, dixi dilectis discipulis meis; quos vtique non nisi ad gaudia temporalia, sed ad magna certamina; non ad honores, sed ad despectiones: non ad ocium, sed ad labores: non ad requiè, sed ad afferendum fructum multum in patientia. Horum memento fili mi verborum.

1 Ioan. 16.

C A P V T XXXI.

De neglectu omnis creatura, vt creator possit inueniri.

1. **D**omine, bene indigeo adhuc maiori gratia, si debeam illuc peruenire, vbi me nemo poterit nec vlla creatura impedire. Nã quã diu res aliqua me retinet, non possum ad te liberè volare. Cupiebat liberè volare, qui dicebat: *Quis dabit mihi pennas sicut columba; & volabo, & requiescam?* Quid simplici oculo quietius? Et quid liberius nil desiderate in terris? Oportet igitur omnem supertransire creaturam; & seipsum perfecte deserere, ac in excessu mentis stare, & videre te omnium conditorem cum creaturis nil simile habere. Et nisi quis ab omnibus creaturis fuerit expeditus, non poterit liberè intendere diuinis. Ideo enim pauci inueniuntur contemplatiui, quia pauci sciunt

*Psal. 54.
Marth. 6.*